

07.10.2024 PONEDELJEK Rožnovenska Mti Božja		
08.10.2024 TOREK	UTOVLJE 17.00	+ALBIN KOBAL, Utovlje
09.10.2024 SREDA Dionizij, škof	KAPELA 19.00	PO NAMENU Tomaj 7
10.10.2024 ČETRTEK Florencij, mučenec	KAPELA 19.00	+ FRANC JANČAR, Tomaj 120
11.10.2024 PETEK Janez XXIII., papež		
12.10.2024 SOBOTA Maksimilijan Celjski, škof in muč.		
13.10.2024 28 NEDELJA MED LETOM	KAZLJE 8.30 TOMAJ 10h	++PUPIS, Kazlje 44 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE (spominska sv. maša)

V nedeljo, 13.9. se bomo pri maši spomnili nekaterih eminentnih mož v naši dekaniji: pesnika **Srečka Kosovela** (1904-1926), **msgr. ap.administratorja in dekana Albina Kjudra** (1893-1967), **duhovnika in narodnega buditelja Virgila Ščeka** (1889-1948) in **msgr.Viktorja Kosa** (1899-1987). Pri maši bodo sodelovali pevci iz naših župnij Kraške dekanije z dirigentko Marto Štolfa in organistinjo Tanjo Gorup. Po maši ste vsi povabljeni na druženje v vaški dom. Več si preberite na spletni strani župnije.
V primeru moje odsotnosti bo praznovanje preloženo.

Nedeljska nabirka je 6.10. namenjena na zahtevo Škofije za poplavljenca po Evropi. Predlog Karitas Slovenija. Hvala za vaš dar.
ŽPS: torek, 8.10. ob 18.30.
Konec meseca oktobra ali v novembru bom sprejet v Valdoltro na operacijo. V času, ko me ne bo na župniji, sv.maš v Kazljah ne bo, v Tomaju pa boste imeli (če mi vsi svetniki ne izprosijo kakšnega duhovnika) samo bogoslužje Božje besede in priliko za obhajilo, kar bodo vodili laiki sami. Lahko pa se pridružite sv. maši v Dutovljah ob 10.30 ali pa v Sežani. V primeru pogreba pa sem zaprosil g. Gašperja. Pokličete ga na telefon: 031 734 497.

ŽUPNIJA TOMAJ
27 NEDELJA MED LETOM

Štev.41/LETO XII.

06.oktober 2024

Kar je Bog združil, naj človek ne loči
Iz svetega evangelija po Marku (Mr 10,2-16)

Tisti čas so pristopili farizeji, in da bi Jezusa preizkušali, so ga vprašali: »Ali je dovoljeno možu odsloviti ženo?«

Odgovoril jim je: »Kaj vam je naročil Mojzes?« Rekli so: »Mojzes je dovolil napisati ločitveni list in jo odsloviti.« Jezus pa jim je rekel: »Zaradi vaše trdosrčnosti vam je napisal to zapoved, na začetku stvarjenja pa ju je Bog ustvaril kot moža in ženo. Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno telo. Tako nista več dva, ampak eno telo. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje!« Ko so bili v hiši, so ga učenci spet spraševali o tem. In govornik jim je: »Kdor se loči od svoje žene in se oženi z drugo, prešuštvuje z njo; in če se ona loči od svojega moža in se omoži z drugim, prešuštvuje.«
Prinašali so mu otroke, da bi se jih dotaknil, učenci pa so prinašalce grajali. Ko je Jezus to videl, je postal nejevoljen in jim je rekel: »Pustite otroke, naj prihajajo k meni, in ne branite jim, kajti takšnih je Božje kraljestvo. Resnično, povem vam: Kdor ne sprejme Božjega kraljestva kakor otrok, nikakor ne pride vanj.« In objemal jih je, polagal nanje roke in jih blagoslavljal.

Duhovna spodbuda

Vzajemnost, ki osvobaja

Kaj lahko naredi Bog, ki je odnos vnajmenitnejšem pomenu besede, če ne zavzeto brani vsak pristni odnos med nami? Res brani svoje najljubše bitje, ki je razmerje, ker je narejeno po njegovi podobi in podobnosti?

To je globok pomen tudi čudovite hvalnice zakona, neločljive zveze med moškim in ženo, ki nam jo daje Jezus.

On, ki ga izzovejo farizeji, nas vabi, da se vrnemo k izvoru, k tistemu načrtu ljubezni, ki je v srce vsakega moškega in vsake ženske vpisal hrepenenje, da bi ljubil in bil ljubljen popolnoma in za vedno. Bog je ustvaril človeško osebo iz svoje lastne vsebine: sposobno, da se popolnoma podari in sprejme moškega ali ženske, ki »iz obličja v obličje« stoji pred njim v enakem in radikalnem dostojanstvu. Biti v paru skrivnost vzajemnosti, občestva, ki temelji na podajanju nepopravljive in potrebne raznolikosti po biološki in tudi duhovni ravni.

Jezus dobro pozna stiske in tveganja, ki so del želje po skupnem življenju, ki je trajno in zvesto, ki nima meja, medtem ko se naslanja na meje našega mesa. In skrbi, da ponovi večno besedo Očeta, ki priključuje prvotni načrt, ker ve, da je v tem skrivnost sreče, ki si jo vsak izmed nas želi doseči. Ustvarjeni smo za enost izhajajoč iz spoštovanja in skrbi za drugačnost, ki nosi nekaj nedosegljivega, medtem ko se predajamo drugemu in se potopimo v zaupanju.

Napredna pot, da postanemo to, kar smo, zaznamovani s padci in napakami, posledica rane izvirnega greha, ki je ošabnost in samonanašanje. Potovanje, ki pa se lahko začne vedno znova, ko se vrnemo, da odkrijemo resnico, ki je zapisana v duhu in zato razširjena v vsaki celici

človeškega telesa, ki je sposobna ljubiti vse v celoti: resnica je drugost, je odnos, je vez, ki z odkrivanjem talentov in krhkosti, darov in pomanjkljivosti, prednosti in slabosti a ustvarja svobodo in pripravlja razkošje veselja.

Jezus se odloči, da bo vedno na strani tistih, ki najbolj trpijo zaradi nedoslednosti te vezi, ker so žrtve napačnega načina življenja ali ker še vedno niso sposobni prevzeti vseh dimenzij življenja odnosa. Vendar pa ne zniža "visokega standarda" predloga, ki postane obljuba njegove intimne povezanosti s človekom. Očetov Sin nikoli ne omenja

zadovoljitve s polovičnimi odnosi ali priročnimi rešitvami, ki nimajo nobene druge posledice kot iznakaženje intimnega dostojanstva moških in žensk, zlasti tistih, ki so bolj ranljivi.

ln ko ponavlja neizmerno zaupanje, ki ga po milosti naklanja Bog v našo sposobnost, da se držimo njegovega življenjskega načrta 'in toto'(v celoti), se ne brani opravičiti svojega dela, namakati polje odnosa s svojo milostjo in svojo močjo popolne daritve. V križu, temeljne skrivnosti ljubezni, ki se je v celoti izpolnila, Jezus dokončno poroči svojo Cerkev in jo obenem obsipa z milostjo, ki ji omogoča, da se vrača tudi z našim sodelovanjem v skrbi za trajno zakonsko vez, za življenje, ki se dopolnjuje v otrocih, v zavzetosti za dobro najšibkejših. Jezus se torej pokaže kot zaljubljen v lepoto ljubezni in ščiti male. Svojim učencem predlaga, naj ostanejo v otroški šoli, v lepoti pristnih medsebojnih odnosov, saj ve, da mora gorečnost razdajanja ustrezati ponižnosti, da se prepustimo skrbi za sočloveka. Noben par in noben prijateljski ali drug ljubeč odnos ne more najti moči v neravnovesju do enega ali drugega pola odnosa. Zakon je zakrament potrpežljivosti in medsebojnem odkrivanju, ki izhaja iz prostora razodetja, in da se to zgodi, je treba priznati, da oba potrebujeta drug drugega, sicer ne bi mogla postati eno.

Enako velja za družbeno življenje in za odnose med ljudmi, za vsako področje, kjer se človeštvo znajde in vlaga svojo vitalno energijo v vzpostavljanje vezi. Priznati je treba, da je samo drugi moja resnična moč, pa tudi moja največja šibkost, saj je brez drugega – zlasti tam, kjer se tisti drugi ne pusti podrediti mojim načrtom in željam – hkrati presenetljiv izraz brez primere in nepričakovane skrbi, ki jo ima Bog do mene in tebe. Bog me ne zapusti, saj je moje ime zapisal v svoje dlani.